

ционния печатъ. Отъ двореца било казано на Раковски да мирува, иначе ще бжде изгоненъ изъ прѣдѣлитѣ на Сърбинъ. Легионеритѣ се разбунтували: прѣдали оржжието на началницитѣ си излѣзали на групи изъ Бѣлградскитѣ улици и демонстративно запѣли бѣлгарски бунтовни пѣсни (1867 год. 15 септемъ). При вечеръ, военния министръ *Блазнавацъ* се явилъ въ казармитѣ на легиона и държалъ *услокоителна* рѣчь на развълнуванитѣ „бръча бугаре“. Казалъ имъ:

— „Пограничния въпросъ съ Турция още не е рѣшенъ. По миренъ начинъ не ще може се разрѣши. До година, ако е животъ и здравие, щомъ закука куковица въ Софийско поле, всинца ще трѣгнеме за Търново и Пловдивъ“.

Дяконъ Левски се изтъжилъ прѣдъ фронта и отъ името на легионеритѣ казалъ на *Блазнаваца*:

— Г-не Министре, отъ името на другаритѣ си Ви молимъ да ни распуснете, като ни дадете срѣдства да се завърнемъ по мѣстата си!

— „За това ще поговорѣ съ Господаря — отговорилъ *Блазнавацъ* и съ наведена глава напустналъ казармитѣ на Бѣлгарския легионъ.

На другия день, военното министерство обявило на легионеритѣ волята на Господаря: „*желающитѣ* да останатъ въ легиона, саморъчно да се запишатъ въ списъка на четитѣ; а *нежелающитѣ*, слѣдъ като прѣдадатъ по принадлежностъ правителственното оржие и облъкло, да заминатъ за роднитѣ си мѣста“.

Първий отъ *нежелающитѣ* билъ *Дяконъ Левски*.

Отъ 800 души, останали само 400 въ легиона. Излѣзлитѣ изъ легиона момци вирнали глави по бѣлградскитѣ улици; механиитѣ имъ станали тѣсни; пѣли бунтовни пѣсни; произнасяли оскѣрбителни думи по адресъ на Христича, *Блазнаваца*, а сегизъ-тогизъ и по адреса на Княза Михаила.